

СПОМЕНЪ

Внезапно очи потъмняха,
А още далечъ бѣ смъртъта,
Когато пристѣпихме плахо
Въ алеята съ жълти листа.

Спомни си какъ нашитѣ стѣпки
Вѣявица бързо покри,
Разлѣжа съ истинали трѣпки
Въ сърцето въздишкитѣ скри.

Ний мремъ оттогазъ въ изнемога,
Дѣли ни сломения мостъ,
И чакаме, съ погледъ къмъ Бога,
Ответа на тѣженъ въпросъ.